

1. Podnik může vedle amortisace přípustné dle dosavadních daňových zákonů odepsati daněprostě 50% stavebního nákladu, a to nejvýše v 10 ročních částkách, počínajíc berním rokem, který následuje po uplynutí kalendářního (obchodního) roku, v němž byla stavba dokončena. Náklad stavební musí býti prokázán řádnými účty.

Ustanovení § 1., odst. 2. až 5., platí i zde.

2. Peníz vynaložený v letech 1920 až včetně 1925 (v obchodních letech 1919/20 až 1924/25) na výměnu strojů a zařízení, pořízených před rokem 1920, jest odpočítatelnou položkou i potud, pokud převyšuje pořizovací hodnotu vyměněného předmětu.

3. Odpočítatelnou položkou jest též polovice částek, které podnik vedle obvyklých odpisů uloží v obchodních letech 1920 až včetně 1925 (1919/20 až 1924/25) do zvláštního, v bilanci jako samostatná položka vykázaného fondu pro výměnu strojů a zařízení, pořízených před rokem 1920.

V tomto případě jest podnik povinen nejpozději v obchodním roce 1926 (1925/26) předložením účtů prokázati věrohodně cenu, za kterou v letech 1920 až 1925 (1919/20 až 1924/25) pořídil nové stroje a zařízení. Nebyla-li provedena do konce roku 1925 (1924/25) výměna strojů a zařízení, zdaní se dodatečně nezdaněné úločky obnovovacího fondu za leta minula.

Bude-li provedena výměna strojů a zařízení do konce roku 1925 (1924/25), činí-li však prokázaný náklad na nové stroje a zařízení méně nežli nezdaněné úločky obnovovacího fondu, zdaní se rozdíl dodatečně v poměru ročních úložek do tohoto fondu.

Zdaněné úločky obnovovacího fondu, kterých bylo užito po vyčerpání úložek nezdaněných k výměně strojů a zařízení do konce roku 1925, vyloučí se dodatečně z daňových nákladů let minulých a připadající na ně daň výdělková se odepíše.

4. Z částek vynaložených v letech 1920 až 1922 (1919/20 až 1921/22) na zakoupení nových strojů a zařízení mohou podniky vedle amortisace přípustné podle dosavadních daňových zákonů odepsati daněprostě 20% jejich prokázané nákupní ceny a to v pěti letech následujících bezprostředně po roce, v němž náklad na stroje a zařízení byl vyúčtován.

Výhody pod čís. 2. a 3. neplatí o vydáních a úložkách, jež jsou určeny k rozšíření podniku.

Také jinak zůstávají předpisy o dani výdělkové (výrobní) podniků veřejně účtujících ustanoveními tohoto paragrafu nedotčeny.

§ 3. Výhody §§ 1. a 2., čís. 1., platí také pro novostavby, přestavby a nástavby budov, které sice v letech 1920 až 1922 nebyly dokončeny, s nimiž však v letech těchto bylo započato a v nichž se náležitě pokračuje.

§ 4. Ustanovení §§ 2. a 3. platí obdobně u daně z příjmu pro osoby fyzické, které vedou řádné obchodní knihy.

§ 5. Zákon tento, jehož provedením se pověřují ministr financí a ministr spravedlnosti, nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

(Sb. z. a n. z 23. března 1921, část 26.)

Zákon ze dne 17. března 1921, č. 118, o omezení práva stěhovacího.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1. Vláda může nařízením ustanoviti, že přesídlení do obce, ve které potřeba bytů jest zvláště naléhavá, jest po dobu nařízením určenou, nej-

déle však do 31. prosince 1921, dovoleno jen za podmínek tímto zákonem stanovených.

Vztahuje-li se nařízení na několik obcí spolu souvislých, tvoří tyto obce bytový obvod.

§ 2. Přesídliti do obce, pro kterou vydáno bylo nařízení podle § 1., dovoleno jest s výjimkami uvedenými v § 3. jen těm, kdo obdrželi písemné úřední povolení ku přesídlení.

§ 3. Povolení ku přesídlení nepotřebují:

1. zástupcové cizích států; 2. veřejní funkcionáři, veřejní úředníci a zřízení, osoby vojenské a zaměstnanci železniční, pokud vykonávají funkce nebo službu v obci, do které se stěhují, nebo v některé jiné obci téhož bytového obvodu; — 3. kdo se stěhují do obce domovské; — 4. kdo se stěhují z obce do obce uvnitř bytového obvodu; 5. studující, kteří v obci, do které se stěhují, nebo v jiné obci téhož bytového obvodu navštěvují střední nebo vysokou školu neb ústav jin na rovně postavený, stěhují-li se do bytu o jedné místnosti, opatřeného smlouvou podnájemní; 6. osoby najaté do služeb v cizí domácnosti, stěhují-li se do bytu zaměstnavatele; 7. dělníci a jiní zřízení podniku dušního, továrního, živnostenského, zemědělského nebo obchodního, stěhují-li se do bytů, při podniku pro ně zřízených, nebo do bytů, přístupných toliko prostorami náležejícími k podniku; — 8. kdo se stěhují do vlastního domu nebo do domu svého zaměstnavatele, pro který bylo uděleno obývací povolení po 1. prosinci 1920.

§ 4. O povolení ku přesídlení podle § 2. žádati jest u obce, do které žadatel hodlá přesídliti.

V žádosti jest uvéstí jméno a zaměstnání, věk, domovskou příslušnost a dosavadní byt žadatele a všech osob, s nimiž hodlá přesídliti, a důvody, prokazující nutnost přesídlení, a oznámiti, zdali žadatel hodlá přesídliti do vlastního domu nebo do bytu opatřeného smlouvou nájemní, podnájemní nebo služební, nebo do bytu, který mu byl poskytnut bezplatně.

§ 5. Obec může povolení odepřít, neprokáže-li žadatel nutnost v obci bydlení. Povolení nemůže býti odepřeno jen z toho důvodu, že žadatel vykonává své povolání v jiné obci téhož bytového obvodu.

§ 6. Nerozhodne-li obec o žádosti do 3 týdnů ode dne podání, rozhodne k návrhu žadatelovu nadřízený úřad politický (nadřízená administrativní vrchnost) s konečnou platností.

§ 7. Proti rozhodnutí obce, kterým bylo odepřeno povolení ku přesídlení, může býti podána u obce do 8 dnů stížnost. V rozhodnutí budiž uvedeno výslovné poučení o právu stížnosti. O stížnosti rozhoduje nadřízený úřad politický (nadřízená administrativní vrchnost) s konečnou platností. Vyhoví-li stížnosti, vydá povolení ku přesídlení.

§ 8. Povolení ku přesídlení má platnost také pro manželku a děti žadatele, žijící s ním ve společné domácnosti, mimo ně pak jen osoby, v povolení výslovně jmenované.

§ 9. Povolení ku přesídlení pozbývá platnosti, nepřesídlí-li žadatel do 4 týdnů po té, kdy povolení bylo mu doručeno. Tuto lhůtu může úřad, který povolení udělil, z důležitých důvodů prodloužiti.

§ 10. Kdo se přistěhuje do obce, pro niž vydáno bylo nařízení podle § 1., bez povolení nutného podle tohoto zákona, budiž potrestán politickým okresním úřadem (administrativní policejní vrchností) a tam, kde jest státní policejní úřad, tímto úřadem peněžitou pokutou do 20.000 Kč nebo vězením do 6 měsíců. Tyto tresty mohou býti také současně uloženy. Neprokázala-li osoba, přestěhovavši se do obce bez úředního povolení, ani dodatečně

nutnosti, aby v obci bydlila, budiž v trestním nálezu zároveň stanovena lhůta, do které se musí z obce vystěhovati.

Kdo vědomě pronajal byt osobě, nemající povolení ku přesídlení nutné podle tohoto zákona, budiž úřadem označeným v odst. 1. potrestán peněžitou pokutou do 15.000 Kč nebo vězením do 4 měsíců.

§ 11. Ustanovení tohoto zákona v obcích platí též pro města s právem municipálním s tou odchylkou, že působnost přikázanou obcím vykonává magistrát; nadřizenou administrativní vrchností jest župan, v jehož obvodě město leží. Župan rozhoduje s konečnou platností.

§ 12. Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu do rozhodnutí úřadu podle tohoto zákona podati jest do 14 dnů po doručení rozhodnutí poslední stolice.

Nejvyšší správní soud rozhoduje o stížnosti zpravidla v jednání neveřejném podle spisů. Veřejné ústní líčení ustanoví, žádá-li o to výslovně úřad, jehož se stížnost týká nebo podatel stížnosti nebo jiná zúčastněná strana. Vyzval-li nejvyšší správní soud úřad, aby předložil spisy o provedeném jednání správním, a nepředložil-li jich úřad do 14 dnů po vyzvání, může nejvyšší správní soud rozhodnouti na základě stížnosti.

§ 13. Ministr s plnou mocí pro správu Slovenska jest zmocněn pověřiti prováděním tohoto zákona v jednotlivých obcích, pro které bylo vydáno nařízení podle § 1, na místě obce zvláštní orgán a uděliti mu právo vykonávati trestní pravomoc podle § 10. tohoto zákona.

Proti rozhodnutí orgánu ustanoveného podle odst. 1. může býti podána u něho do 8 dnů stížnost. V rozhodnutí budiž uvedeno výslovně poučení o právu stížnosti. O stížnosti rozhoduje ministr s plnou mocí pro správu Slovenska s konečnou platností. Vyhoví-li stížnosti proti rozhodnutí, kterým bylo odepřeno povolení ku přesídlení, vydá ministr toto povolení. Tam, kde byl ustanoven orgán podle odst. 1., rozhoduje ministr s plnou mocí pro správu Slovenska také ve všech ostatních případech, ve kterých podle tohoto zákona přísluší rozhodnutí nadřazenému úřadu politickému (§§ 6 a 11).

Všechny veřejné úřady jsou povinny orgánu ustanovenému podle odst. 1. poskytovat právní pomoc.

Osobní náklad spojený s ustanovením tohoto orgánu nese stát, věcný náklad obec.

§ 14. Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

§ 15. Vládě se ukládá, aby tento zákon provedla.

(Sb. z. a n. z 31. března 1921, část 29.)

Odbor III.

Ochrana dělnická.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 18. února 1921, č. 64., kterým se stanoví doba, kdy zaniká působnost nařízení, upravujících mzdové a pracovní poměry v podnicích, jež slouží vojenským účelům.

Na základě §u 13 cís. nařízení ze dne 18. března 1917, č. 122 ř. z., a § 36 uh. zák. článku LXVIII z roku 1912, se nařizuje: